

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

במדבר פרק כו'

(מד) בְּנֵי אֲשֶׁר לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְיַמְנָה מִשְׁפַּחַת הַיַּמְנָה לְיִשְׁוֵי מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁוֵי לְבְרִיעָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי: (מד) בְּנֵי אֲשֶׁר לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְיַמְנָה מִשְׁפַּחַת הַיַּמְנָה לְיִשְׁוֵי מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁוֵי לְבְרִיעָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי: (מד) בְּנֵי אֲשֶׁר לְזִרְעִיתְהוֹן לְיַמְנָה זִרְעִית יַמְנָה לְיִשְׁוֵי זִרְעִית יִשְׁוֵי לְבְרִיעָה זִרְעִית בְּרִיעָה:

(מה) לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֵבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֵבֶרִי לְמַלְכֵי־אֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכֵי־אֵלִי: (מה) לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֵבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֵבֶרִי לְמַלְכֵי־אֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכֵי־אֵלִי: (מה) לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֵבֶר זִרְעִית חֵבֶר לְמַלְכֵי־אֵל זִרְעִית מַלְכֵי־אֵל:

(מו) וְשֵׁם בֵּית אֲשֶׁר שָׂרָח: (מו) וְשֵׁם בֵּית אֲשֶׁר שָׂרָח: (מו) וְשֵׁם בֵּית אֲשֶׁר שָׂרָח:

(מז) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי אֲשֶׁר לְפַקְדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְחַמְשִׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: (מז) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי אֲשֶׁר לְפַקְדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְחַמְשִׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: (מז) אֵלֶּי זִרְעִית בְּנֵי אֲשֶׁר לְמַנְיֵיהוֹן חַמְשִׁין וְתַלְתָּא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מֵאָה:

(מח) בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְיַחְצְאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצְאֵלִי לְגֹנִי מִשְׁפַּחַת הַגֹּנִי: (מח) בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְיַחְצְאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחְצְאֵלִי לְגֹנִי מִשְׁפַּחַת הַגֹּנִי: (מח) בְּנֵי נַפְתָּלִי לְזִרְעִיתְהוֹן לְיַחְצְאֵל זִרְעִית יַחְצְאֵל לְגֹנִי זִרְעִית גֹּנִי:

(מט) לְיִצְרָר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרָרִי לְשֵׁלֶם מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֵמִי: (מט) לְיִצְרָר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרָרִי לְשֵׁלֶם מִשְׁפַּחַת הַשְּׁלֵמִי: (מט) לְיִצְרָר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרָרִי לְשֵׁלֶם זִרְעִית יִצְרָר לְשֵׁלֶם זִרְעִית שְׁלֵם:

(נ) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם וּפְקֻדֵיהֶם חַמְשָׁה וְאַרְבַּעִים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: (נ) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם וּפְקֻדֵיהֶם חַמְשָׁה וְאַרְבַּעִים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: (נ) אֵלֶּי זִרְעִית נַפְתָּלִי לְזִרְעִיתְהוֹן וּמַנְיֵיהוֹן אַרְבַּעִין וְחַמְשָׁא אֶלְפִין וְאַרְבַּע מֵאָה:

(נא) אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וְאַלְף שְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: (נא) אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וְאַלְף שְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים: (נא) אֵלֶּי מַנְיֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאָה וְחָד אֶלְפִין שְׁבַע מֵאָה וְתַלְתִּין:

(נב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (נב) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (נב) וּמַלִּיל יֵי עַם מֹשֶׁה לְמִימֹר:

(נג) לְאַלְפֵה תַחְלֵק הָאָרֶץ בְּנַחֲלֶה בְּמַסְפַּר שְׁמוֹת: (נג) לְאַלְפֵה תַחְלֵק הָאָרֶץ בְּנַחֲלֶה בְּמַסְפַּר שְׁמוֹת: (נג) לְאַלְפִין תַּתְּפֹּלֵג אֶרְעָא בְּאַחְסָנָא בְּמַנְיֵן שְׁמֵיהוֹן:

(נד) לְרֹב תְּרַבָּה נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט תִּמְעֵיט נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְּקֻדֵי יִתֵּן נַחֲלָתוֹ: (נד) לְרֹב תְּרַבָּה נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט תִּמְעֵיט נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְּקֻדֵי יִתֵּן נַחֲלָתוֹ: (נד) לְסִגְיַי תַּסְגִּין אַחְסָנְתְּהוֹן וְלִזְעִירֵי תַזְעִירִין אַחְסָנְתְּהוֹן גְּבַר לְפֻם מַנְיֵנְהוֹי תַתִּיב אַחְסָנְתִּיהוֹן:

(נה) אַךְ בְּגוֹרֵל יַחֲלֵק אֶת הָאָרֶץ לְשֵׁמוֹת מִשׁוֹת אֲבֹתָם יִנְחִלוּ: (נה) אַךְ בְּגוֹרֵל יַחֲלֵק אֶת הָאָרֶץ לְשֵׁמוֹת מִשׁוֹת אֲבֹתָם יִנְחִלוּ: (נה) בְּרַם בְּעַדְבָּא תַתְּפֹּלֵג יֵת אֶרְעָא לְשְׁמֵהוֹן שְׁבִטֵי אֲבֹתְהוֹן יַחְסְנוּן:

(נו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תַּחֲלֵק נַחֲלָתוֹ בֵּין רֹב לַמְעַט: (נו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תַּחֲלֵק נַחֲלָתוֹ בֵּין רֹב לַמְעַט: (נו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תַּחֲלֵק נַחֲלָתוֹ בֵּין רֹב לַמְעַט: (נו) עַל פֻּם עַדְבָּא תַתְּפֹּלֵג אַחְסָנְתְּהוֹן בֵּין סִגְיַי לְזְעִירֵי:

(נז) וְאַלְפֵה פְּקוּדֵי הַלְוִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְגִרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשִׁנִי לְקַהַת מִשְׁפַּחַת הַקַּהְתִּי לְמִרְרֵי מִשְׁפַּחַת הַמִּרְרִי: (נז) וְאַלְפֵה פְּקוּדֵי הַלְוִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְגִרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשִׁנִי לְקַהַת מִשְׁפַּחַת הַקַּהְתִּי לְמִרְרֵי מִשְׁפַּחַת הַמִּרְרִי: (נז) וְאַלְפִין מַנְיֵי לֹאִי לְזִרְעִיתְהוֹן לְגִרְשׁוֹן זִרְעִית גִּרְשׁוֹן לְקַהַת זִרְעִית קַהַת לְמִרְרֵי זִרְעִית מִרְרֵי:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(נח) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת לְוֵי מִשְׁפַּחַת הַלֵּבְנִי מִשְׁפַּחַת הַחֲבֵרָנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלֵי מִשְׁפַּחַת הַמּוּשֵׁי מִשְׁפַּחַת הַקָּרְחִי וְקַהַת הוֹלֵד אֶת עֶמְרָם: (נח) אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת לְוֵי מִשְׁפַּחַת הַלֵּבְנִי מִשְׁפַּחַת הַחֲבֵרָנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלֵי מִשְׁפַּחַת הַמּוּשֵׁי מִשְׁפַּחַת הַקָּרְחִי וְקַהַת הוֹלֵד אֶת עֶמְרָם: (נח) אֵלֶּין זְרַעֲיִת לְוֵי זְרַעֲיִת לְבְנֵי זְרַעֲיִת חֲבֵרוֹן זְרַעֲיִת מַחֲלֵי זְרַעֲיִת מוּשֵׁי זְרַעֲיִת קַרְחַת וְקַהַת אוֹלֵיד יֵת עֶמְרָם:

(נט) וְשֵׁם אִשְׁת׃ עֶמְרָם יוֹכָבֵד בַּת לְוֵי אֲשֶׁר יִלְדָה אֶתָּה לְלֹוֹי בְּמִצְרַיִם וְתִלְדֵי לְעֶמְרָם אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת מֹשֶׁה וְאֶת מִרְיָם אַחֲתָם: (נט) וְשֵׁם אִשְׁת׃ עֶמְרָם יוֹכָבֵד בַּת לְוֵי אֲשֶׁר יִלְדָה אֶתָּה לְלֹוֹי בְּמִצְרַיִם וְתִלְדֵי לְעֶמְרָם אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת מֹשֶׁה וְאֶת מִרְיָם אַחֲתָם: (נט) וְשֵׁם אִשְׁת׃ עֶמְרָם יוֹכָבֵד בַּת לְוֵי דִילֶדַת יִתָּה לְלֹוֹי בְּמִצְרַיִם וְיִלְדַת לְעֶמְרָם יֵת אֶהֱרֹן וְיֵת מֹשֶׁה וְיֵת מִרְיָם אַחֲתָהוֹן:

(ס) וַיִּוֹלְדֵי לְאֶהֱרֹן אֶת נָדָב וְאֶת אַבְיָהוּא אֶת אֶלְעָזָר וְאֶת אִיתָמָר: (ס) וַיִּוֹלְדֵי לְאֶהֱרֹן אֶת נָדָב וְאֶת אַבְיָהוּא אֶת אֶלְעָזָר וְאֶת אִיתָמָר: (ס) וַאֲתִילֵיד לְאֶהֱרֹן יֵת נָדָב וְיֵת אַבְיָהוּא יֵת אֶלְעָזָר וְיֵת אִיתָמָר:

(סא) וַיָּמֹת נָדָב וְאֶבְיָהוּא בְּהַקָּרִיבִם אִשׁ זָרָה לְפָנֵי יְהוָה: (סא) וַיָּמֹת נָדָב וְאֶבְיָהוּא בְּהַקָּרִיבִם אִשׁ זָרָה לְפָנֵי יְהוָה: (סא) וַמִּית נָדָב וְאֶבְיָהוּא בְּקְרֻבָהוֹן אֲשֶׁתָּא נּוֹכְרָתָא קְדָם יְיָ:

(סב) וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלְפֵי כָל זָכָר מִבֶּן חָדָשׁ וְמַעֲלָה כִי לֹא הִתְפַּקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (סב) וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלְפֵי כָל זָכָר מִבֶּן חָדָשׁ וְמַעֲלָה כִי לֹא הִתְפַּקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִי לֹא נָתַן לָהֶם נַחֲלָה בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (סב) וְהוּוּ מַנְגִינְהוֹן עֲשָׂרִין וְתִלְתָּא אֶלְפִין כָּל דְכוּרָא מִבֵּר יָרְחָא וְלַעֲלָא אַרִי לֹא אַתְּמַנְיָאוּ בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַרִי לֹא אַתְּיְהִיבַת לַהוֹן אַחְסִנָּא בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

(סג) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יַרְחוֹ: (סג) אֵלֶּה פְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יַרְחוֹ: (סג) אֵלֶּין מַנְגִינֵי מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר כְּהִנָּא דִי מְנֹו יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁרַיָּא דְמוֹאָב עַל יַרְדֵּנָא דִירְחוֹ:

(סד) וּבְאֵלֶּה לֹא הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר סִינַי: (סד) וּבְאֵלֶּה לֹא הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר סִינַי: (סד) וּבְאֵלֶּין לֹא הָוּוּ גִבּוֹר מַמְנִינֵי מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן כְּהִנָּא דִי מְנֹו יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבְּרָא דְסִינַי:

(סה) כִי אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוֹ בְּמִדְבַר וְלֹא נוֹתֵר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם כָּלָב בֶּן יִפְנָה וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן: (סה) כִי אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוֹ בְּמִדְבַר וְלֹא נוֹתֵר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם כָּלָב בֶּן יִפְנָה וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן: (סה) אַרִי אָמַר יְיָ לַהוֹן מַמֹּת יָמוּתוֹן בְּמִדְבְּרָא וְלֹא אֲשֶׁתָּאֵר מַנְהוֹן אֲנָשׁ אֶלְהוֹן כָּלָב בַּר יִפְנָה וַיְהוֹשֻׁעַ בַּר נוּן:

(סו) וְתִקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד בְּן חֲפֹר בְּן גִלְעָד בְּן מְכִיר בֶּן מִנְשֶׁה לְמִשְׁפַּחַת מִנְשֶׁה בֶּן יוֹסֵף וְתִקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד בְּן חֲפֹר בְּן גִלְעָד בְּן מְכִיר בֶּן מִנְשֶׁה לְמִשְׁפַּחַת מִנְשֶׁה בֶּן יוֹסֵף וְאֶלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מַחֲלָה נַעֲמָה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצֵיָּה: (א) וְתִקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד בְּן חֲפֹר בְּן גִלְעָד בְּן מְכִיר בֶּן מִנְשֶׁה לְמִשְׁפַּחַת מִנְשֶׁה בֶּן יוֹסֵף וְאֶלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מַחֲלָה נַעֲמָה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצֵיָּה: (א) וְקָרִיבָא בְּנֹת צְלָפְחָד בַּר חֲפֹר בַּר גִלְעָד בַּר מְכִיר בַּר מִנְשֶׁה לְזְרַעֲיִת מִנְשֶׁה בַּר יוֹסֵף וְאֵלֶּין שְׁמֵהוֹן בְּנֵי מַחֲלָה נַעֲמָה וְחַגְלָה וּמַלְכָּה וְתַרְצֵיָּה: (ב) וְתַעֲמֹדְנָה לְפָנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל הָעֵדָה פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר: (ב) וְתַעֲמֹדְנָה לְפָנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

העדה פתח אהל מועד לאמר: (ב) וקמו קדם משה וקדם אלעזר כהנא וקדם וברכביא וכל פנשתא בתרע משכו זמנא למימר:

(ג) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על יהוה בעדת קרח כי בחטאו מת ובנים לא היו לו: (ג) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על יהוה בעדת קרח כי בחטאו מת ובנים לא היו לו: (ג) אבונא מית במדברא והוא לא הנה בגו כנשתא דאזמנו על יי בכנשתא דקרח ארי בחוביה מית וקנין לא הווי ליה: (ד) למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו: (ד) למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו: (ד) למה יתמנע שמא דאבונא מגו זרעיתיה ארי לית ליה בר הב לנא אחסנא בגו אחי אבונא:

(ה) ויקרב משה את משפטן לפני יהוה: (ה) ויקרב משה את משפטן לפני יהוה: (ה) ויקרב משה ית דינקו קדם יי:

(ו) ויאמר יהוה אל משה לאמר: (ו) ויאמר יהוה אל משה לאמר: (ו) ויאמר יי למשה למימר:

(ז) בן בנות צלפחד דברת נתן תתן להם אחזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את נחלת אביהן להן: (ז) בן בנות צלפחד דברת נתן תתן להם אחזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את נחלת אביהן להן: (ז) יאות בנת צלפחד ממללו מתן תתן להון אחזת אחסנא בגו אחי אבוהון ותעבר ית אחסנת אבוהון להן:

(ח) ואל בני ישראל תדבר לאמר איש פי ימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו: (ח) ואל בני ישראל תדבר לאמר איש פי ימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו: (ח) ועם בני ישראל תמלל למימר גבר ארי ימות ובר לית ליה ותעברון ית אחסנתיה לברתיה:

(ט) ואם אין לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו: (ט) ואם אין לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו: (ט) ואם לית ליה ברתא ותתנון ית אחסנתיה לאחיה:

(י) ואם אין לו אחים ונתתם את נחלתו לאחי אביו: (י) ואם אין לו אחים ונתתם את נחלתו לאחי אביו: (י) ואם לית ליה אחין ותתנון ית אחסנתיה לאחי אבוהי:

(יא) ואם אין אחים לאביו ונתתם את נחלתו לשארו הקרב אליו ממשפחתו וירש אתה והיתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה את משה: (יא) ואם אין אחים לאביו ונתתם את נחלתו לשארו הקרב אליו ממשפחתו וירש אתה והיתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה את משה: (יא) ואם לית אחין לאבוהי ותתנון ית אחסנתיה לקריביה דקריב ליה מזרעיתיה וברת יתה ויתחי לבני ישראל לגזרת דין כמא די פקיד יי ית משה:

(יב) ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: (יב) ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: (יב) ואמר יי למשה סק לטורא ועבראי הדיו וחזי ית ארעא די יהבית לבני ישראל:

(יג) וראיתיה אתה ונאספת אל עמיה גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיה: (יג) וראיתיה אתה ונאספת אל עמיה גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיה: (יג) ותחזי יתה ותתפגש לעמיה אף את כמא די אתפגיש אהרן אחיה:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(יד) כְּאִשֶּׁר מְרִיתֶם פִּי בַמִּדְבָּר צֵן בַּמְרִיבֹת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַּמַּיִם לְעֵינֵיהֶם
 הֵם מִי מְרִיבֹת קֹדֶשׁ מִדְּבַר צֵן: (יד) כְּאִשֶּׁר מְרִיתֶם פִּי בַמִּדְבָּר צֵן בַּמְרִיבֹת הָעֵדָה
 לְהַקְדִּישֵׁנִי בַּמַּיִם לְעֵינֵיהֶם הֵם מִי מְרִיבֹת קֹדֶשׁ מִדְּבַר צֵן: (יד) כְּמֵא דִּי סְרִיבְתוּן עַל מַיִמְרֵי
 בַּמִּדְבָּרָא דְצֵן בַּמַּצּוֹת כְּנִשְׁתָּא לְקִדְשׁוֹתֵי בְמֵיא לְעֵינֵיהוֹן אַנּוּן מִי מַצּוֹת רְקַם מִדְּבָרָא דְצֵן:
 (טו) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה לֵאמֹר: (טו) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה לֵאמֹר: (טו) וּמְלִיל מֹשֶׁה עִם
 (נ"א, קָדָם) יְיָ לְמִימְרֵי:

(טז) יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל בָּשָׂר אִישׁ עַל הָעֵדָה: (טז) יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי
 הַרוּחַת לְכָל בָּשָׂר אִישׁ עַל הָעֵדָה: (טז) וַיִּמְנֵי יְיָ אֱלֹהֵא רוּחֵיא לְכָל בְּסָרָא גְבַר עַל כְּנִשְׁתָּא:
 (יז) אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא
 תִּהְיֶה עֵדוּת יְהוָה כְּעֵצָאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רַעְיָה: (יז) אֲשֶׁר יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֵא
 לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִּהְיֶה עֵדוּת יְהוָה כְּעֵצָאן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רַעְיָה: (יז)
 דִּי יְפוּק קְדַמֵּיהוֹן וְדִי גְעוּל קְדַמֵּיהוֹן וְדִי יִשְׁקִנּוּ וְדִי יַעֲלִנּוּ וְלֹא תִּהְיֶה כְּנִשְׁתָּא דִּי כְּעֵנָא דִּי לִית לָהּוֹן רַעִי:
 (יח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לָךְ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְסִמְכַתָּ
 אֶת יָדְךָ עָלָיו: (יח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לָךְ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נּוּן אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ
 וְסִמְכַתָּ אֶת יָדְךָ עָלָיו: (יח) וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה דַּבֵּר לָךְ יְתִי יְהוֹשֻׁעַ בֶּר נּוּן גְּבַר דִּי רוּחַ נְבוּאָה בֵּיה וְתִסְמְוּךָ
 יְתִי יָדְךָ עַלֹהֵי:

(יט) וְהֶעֱמַדְתָּ אֹתוֹ לְפָנֵי אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:
 (יט) וְהֶעֱמַדְתָּ אֹתוֹ לְפָנֵי אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: (יט) וְתִקַּם
 יְתִיה לְקָדָם אֲלֻעֶזֶר כִּהְנֵא וְלְקָדָם כָּל כְּנִשְׁתָּא וְתִפְקֹד יְתִיה לְעֵינֵיהוֹן:
 (כ) וּנְתַתָּה מֵהוֹדֶךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָל עַדְתֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (כ) וּנְתַתָּה מֵהוֹדֶךָ
 עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָל עַדְתֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (כ) וְתַתְּנוּ מִזִּינְךָ עַלֹהֵי בְדִיל דִּי יִקְבְּלוּן מַנְיָה כָּל כְּנִשְׁתָּא
 דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

(כא) וְלִפְנֵי אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשָׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנֵי יְהוָה עַל פִּיו
 יֵצְאוּ וְעַל פִּיו יָבֵאוּ הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל הָעֵדָה: (כא) וְלִפְנֵי אֲלֻעֶזֶר
 הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשָׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנֵי יְהוָה עַל פִּיו יֵצְאוּ וְעַל פִּיו יָבֵאוּ הוּא וְכָל
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ וְכָל הָעֵדָה: (כא) וְלְקָדָם אֲלֻעֶזֶר כִּהְנֵא יָקוּם וְיִשְׂאֵל לִיָּה בְּרִין אוּרֵיא קָדָם יְיָ עַל
 מַיִמְרֵיהֶן יְהוֹן נְפִקוּן וְעַל מַיִמְרֵיהֶן יְהוֹן עָלָיו הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמֵּיהֶן וְכָל כְּנִשְׁתָּא:

(כב) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנֵי אֲלֻעֶזֶר
 הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל הָעֵדָה: (כב) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת יְהוֹשֻׁעַ
 וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנֵי אֲלֻעֶזֶר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל הָעֵדָה: (כב) וַעֲבַד מֹשֶׁה כְּמֵא דִּי פִקִּיד יְיָ יְתִיה וְדַבֵּר יְתִי
 יְהוֹשֻׁעַ וְאֶקְרִימֵיהֶן קָדָם אֲלֻעֶזֶר כִּהְנֵא וְקָדָם כָּל כְּנִשְׁתָּא:

(כג) וַיִּסְמְךָ אֶת יָדָיו עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (כג) וַיִּסְמְךָ אֶת יָדָיו
 עָלָיו וַיִּצְוֶהוּ כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: (כג) וְסִמְךָ יְתִי יְדוּהֵי עַלֹהֵי וּפְקֻדֵיהֶן כְּמֵא דִּי מְלִיל יְיָ בִּידָא
 דְּמֹשֶׁה:

כח (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (א) וּמְלִיל יְיָ עִם
 מֹשֶׁה לְמִימְרֵי:

(ב) צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמַּרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קַרְבְּנֵי לְחֻמֵי לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחָחֵי
 תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ: (ב) צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמַּרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קַרְבְּנֵי לְחֻמֵי
 לְאִשֵּׁי רִיחַ נִיחָחֵי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֵדוֹ: (ב) פִּקִּיד יְתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימֵר לָהּוֹן יְתִי קוֹרְבְּנֵי לְחֵם
 סְדוּר לְקוֹרְבְּנֵי לְאִתְקַבְּלָא בְּרַעְזָא תִּסְרוּן לְקַרְבָּא קְרָמֵי בְּזַמְנֵיהֶן:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(ג) וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרְיֻבוּ לַיהוָה כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עַל־הַתְּמִיד: (ג) וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרְיֻבוּ לַיהוָה כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עַל־הַתְּמִיד: (א) וְתִימָר לְהוֹן דִּין קוֹרְבָּנָא דִּי תִקְרְבוּן קָדָם יי אַמְרוּן בְּנֵי שָׁנָה שְׁלָמִין תְּרִין לְיוֹמָא עַל־תָּא תְּדִירָא:

(ד) אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים: (ד) אֵת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים: (ה) ית אַמְרָא חַד תַּעֲבַד בְּעַפְרָא וְיֵת אַמְרָא תְּנִינָא תַעֲבַד בֵּין שְׁמִשָּׂא:

(ה) וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֹלֶת לַמִּנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת הַהֵיזֶן: (ה) וְעִשְׂרִית הָאִיפָה סֹלֶת לַמִּנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת הַהֵיזֶן: (ה) וְחַד מִן עֶשְׂרָא בְּתַלְתָּ סֹלֶתָא לַמִּנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח כְּתִישָׁא רְבַעוֹת הֵינָא:

(ו) עַל־תָּ תְּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינִי לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: (ו) עַל־תָּ תְּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינִי לְרִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: (ו) עַל־תָּ תְּדִירָא דְּאֶתְעַבְדָּא בְּטוֹרָא דְּסִינִי לְאֶתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קוֹרְבָּנָא קָדָם יי:

(ז) וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הַהֵיזֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֶּף נֶסֶף שֶׁכֶר לַיהוָה: (ז) וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הַהֵיזֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֶּף נֶסֶף שֶׁכֶר לַיהוָה: (ז) וְנִסְכֵּיהּ רְבַעוֹת הֵינָא לְאַמְרָא חַד בְּקוֹדֶשׁא וְתַנְסַף נְסוּף דְּחַמֵּר עַתִּיק קָדָם יי:

(ח) וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים כַּמִּנְחָת הַבֶּקֶר וְכַנְסֻכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: (ח) וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים כַּמִּנְחָת הַבֶּקֶר וְכַנְסֻכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: (ח) וְיֵת אַמְרָא תְּנִינָא תַעֲבַד בֵּין שְׁמִשָּׂא כַּמִּנְחָת עַפְרָא וְכַנְסֵיהּ תַעֲבַד קֶרְבּוֹ דְּמִתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָדָם יי:

(ט) וּבַיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: (ט) וּבַיּוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: (ט) וּבִיּוֹמָא דְּשַׁבְּתָא תְּרִין אַמְרוּן בְּנֵי שָׁנָה שְׁלָמִין וְתְּרִין עֶשְׂרֹנִין סֹלֶתָא דְּמִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח וְנִסְכֵּיהּ:

(י) עַל־תָּ שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ עַל עַל־תָּ הַתְּמִיד וְנִסְכָּהּ: (י) עַל־תָּ שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ עַל עַל־תָּ הַתְּמִיד וְנִסְכָּהּ: (י) עַל־תָּ שַׁבְּתָא דְּתַתְּעַבַד בְּשַׁבְּתָא עַל עַל־תָּ תְּדִירָא וְנִסְכָּהּ:

(יא) וּבְרֵאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם תִּקְרְיֻבוּ עֲלֶיהָ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַע תְּמִימִם: (יא) וּבְרֵאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם תִּקְרְיֻבוּ עֲלֶיהָ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד כְּבָשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַע תְּמִימִם: (יא) וּבְרֵאשֵׁי יְרַחֲכוּן תִּקְרְבוּן עַל־תָּא קָדָם יי תּוֹרִין בְּנֵי תּוֹרֵי תְּרִין וְדָכַר חַד אַמְרוּן בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעא שְׁלָמִין:

(יב) וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְפָר הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד: (יב) וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְפָר הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד: (יב) וְתַלְתָּא עֶשְׂרֹנִין סֹלֶתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְתוֹרָא חַד וְתְּרִין עֶשְׂרֹנִין סֹלֶתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְדָכְרָא חַד:

(יג) וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרוֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד עֲלֶיהָ רִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: (יג) וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרוֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד עֲלֶיהָ רִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: (יג) וְעֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא סֹלֶתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְאַמְרָא חַד עַל־תָּא לְאֶתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קוֹרְבָּנָא קָדָם יי:

(יד) וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהֵיזֶן יִהְיֶה לְפָר וּשְׁלִישֵׁת הַהֵיזֶן לְאֵיל וְרְבִיעֵת הַהֵיזֶן לַכֶּבֶשׂ ייִן זֹאת עַל־תָּ חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה: (יד) וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהֵיזֶן יִהְיֶה לְפָר

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

ושלישת ההיון לאיל ורביעת ההיון לכבש יין זאת עלת חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה: (יד) ונסכיהון פלגות הינא יהי לתורא ותלתות הינא לדכרא ורבעות הינא לאמרא חמרא דא עלת ריש ירחא באתחדתותיה פן לכל רישי ירחי שתא:

(טו) ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על עלת התמיד יעשה ונסכו: (טו) ושעיר עזים אחד לחטאת ליהוה על עלת התמיד יעשה ונסכו: (טו) וצפיר בר עזי חד לחטאת קדם יי על עלתא תדירא יתעבר ונספיה:

(טז) ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה: (טז) ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה: (טז) ובירחא קדמאה בארבעת עשרא יומא לירחא פסחא קדם יי:

(יז) ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג שבועת ימים מצות יאכל: (יז) ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג שבועת ימים מצות יאכל: (יז) ובחמשת עשרא יומא לירחא הדין חגא שבועא יומין פטיר ויתאכל:

(יח) ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו: (יח) ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו: (יח) ביומא קדמאה מערע קדיש כל עבדת פלחו לא תעבדון: (יט)

והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בני שנה תמימים יהיו לכם: (יט)

והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בני שנה תמימים יהיו לכם: (יט) קריב ית קרבניה מגסתא דכסף תדא מאה ותלתין סלעין תהו מתקלה מזרקא חד דכסף מתקליה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרוניהון מלו סלתא דפילא במשח למנחתא:

(כ) ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל תעשו: (כ) ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל תעשו: (כ) ומנחתהון סלתא דפילא במשח תלתא עשרונין לתורא ותריין עשרונין לדכרא תעבדון:

(כא) עשרון עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים: (כא) עשרון עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים: (כא) עשרונא עשרונא תעבר לאמרא חד פן לשבעא אמרין:

(כב) ושעיר חטאת אחד לכפר עליכם: (כב) ושעיר חטאת אחד לכפר עליכם: (כב) וצפירא דחטאתא חד לכפרא עליכון:

(כג) מלכד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשו את אלה: (כג) מלכד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשו את אלה: (כג) בר מעלת צפרא דהיא עלת תדירא תעבדון ית אליו:

(כד) פאלה תעשו ליום שבועת ימים לחם אשה ריח ניחח ליהוה על עולת התמיד יעשה ונסכו: (כד) פאלה תעשו ליום שבועת ימים לחם אשה ריח ניחח ליהוה על עולת התמיד יעשה ונסכו: (כד) פאלין תעבדון ליומא שבועא יומין לחם קודבו דמתקבל ברעוא קדם יי על עלתא תדירא יתעבר ונספיה:

(כה) וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (כה) וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (כה) וביומא שביעאה מערע קדיש יהי לכוון פל עבדת פלחו לא תעבדון:

(כו) וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (כו) וביום הבכורים בהקריבכם מנחה

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַתֵיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (כו) וּבַיּוֹמָא דְבַכּוּרָא בְּקָרוֹבֵיכוֹן מִנְחָתָא חֲדָתָא קָדָם יִי בְּעֵצְרֵיתִיכוֹן מְעַרְע קֹדֶשׁ יְהִי לָכוֹן כָּל עֲבִידַת פּוֹלְחָן לֹא תַעֲבֹדוּן:

(כו) וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ גִּיחַח לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שְׁבַעָה כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה: (כו) וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ גִּיחַח לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שְׁבַעָה כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה: (כו) וְתִקְרְבוּן עֲלֵתָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָדָם יִי תוֹרִין בְּנֵי תוֹרֵי תַרְוִין וְדַכּוֹר חַד שְׁבַעָא אֲמַרְוִין בְּנֵי שָׁנָא

(כח) וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לְפָר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: (כח) וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לְפָר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל הָאֶחָד: (כח) וּמִנְחָתָהוֹן סֵלֶתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרֹנִין לְתוֹרָא חַד תַּרְוִין עֶשְׂרֹנִין לְדַכְרָא חַד:

(כט) עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לַכֹּבֵשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבְשִׂים: (כט) עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לַכֹּבֵשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבְשִׂים: (כט) עֶשְׂרוֹנָא עֶשְׂרוֹנָא לְאֲמַרָא חַד לְשִׁבְעָא אֲמַרְוִין:

(ל) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (ל) שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (ל) עֶפֶר בַּר עִזִּין חַד לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוֹן:

(לא) מִלְבָּד עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְפִּיהֶם: (לא) מִלְבָּד עֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְפִּיהֶם: (לא) בַּר מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ תַעֲבֹדוּן שְׁלֵמִין יְהוֹן לָכוֹן וְנִסְפִּיהוֹן:

כט (א) וּבַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: (א) וּבַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: (א) וּבְיַרְחָא שְׁבִיעִיָּהּ בְּחַד לְיַרְחָא מְעַרְע קֹדֶשׁ יְהִי לָכוֹן כָּל עֲבִידַת פּוֹלְחָן לֹא תַעֲבֹדוּן יוֹם יִבְכָּא יְהִי לָכוֹן:

(ב) וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרִיחַ גִּיחַח לַיהוָה פֶּר בֶּן בָּקָר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעָה תְּמִימִם: (ב) וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרִיחַ גִּיחַח לַיהוָה פֶּר בֶּן בָּקָר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁבַעָה תְּמִימִם: (ב) וְתַעֲבֹדוּן עֲלֵתָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָדָם יִי תוֹר בַּר תוֹרֵי חַד דְּכַר חַד אֲמַרְוִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁבַעָא שְׁלֵמִין:

(ג) וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לְפָר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל: (ג) וּמִנְחָתָם סֵלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לְפָר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל: (ג) וּמִנְחָתָהוֹן סֵלֶתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרוֹנִין לְתוֹרָא תַרְוִין עֶשְׂרוֹנִין לְדַכְרָא:

(ד) וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד לַכֹּבֵשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבְשִׂים: (ד) וְעֶשְׂרוֹן אֶחָד לַכֹּבֵשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבְשִׂים: (ד) וְעֶשְׂרוֹנָא חַד לְאֲמַרָא חַד לְשִׁבְעָא אֲמַרְוִין:

(ה) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד חֲטָאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (ה) וּשְׁעִיר עִזִּים אֶחָד חֲטָאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: (ה) וְעֶפֶר בַּר עִזִּין חַד לְחֲטָאתָא לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוֹן:

(ו) מִלְבָּד עֲלֵת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָה לַיהוָה: (ו) מִלְבָּד עֲלֵת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֲלֵת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָה לַיהוָה: (ו) בַּר מַעֲלַת יַרְחָא וּמִנְחָתָהּ וְעֲלֵת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְפִּיהוֹן בְּדַחְוִי לְהוֹן לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָרְבָּנָא קָדָם יִי:

(ז) וּבְעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֵׁיתִיכֶם כָּל מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ: (ז) וּבְעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשֵׁיתִיכֶם כָּל מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ: (ז) וּבְעֵשְׂרָא לְיַרְחָא שְׁבִיעִיָּהּ הַדִּין מְעַרְע קֹדֶשׁ יְהִי לָכוֹן וְתַעֲנִינוּן יַת נַפְשֵׁיתִיכוֹן כָּל עֲבִידַתָא לֹא תַעֲבֹדוּן:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(ח) והקרבנתם עלה ליהוה ריח ניחח פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים יהיו לכם: (ח) והקרבנתם עלה ליהוה ריח ניחח פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים יהיו לכם: (ח) ותקרבונו עלתא קדם יי לאתקבלא ברעוא תור בר תורי חד דכר חד אמרין בני שנה שבעא שלמין יהון לכוון:

(ט) ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: (ט) ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: (ט) ומנחתהו סלתא דפילא במשח תלתא עשרונין לתורא תרין עשרונין לדכרא חד:

(י) עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: (י) עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: (י) עשרונא עשרונא לאמרא חד לשבעא אמרין:

(יא) שעיר עזים אחד חטאת מלבד חטאת הכפרים ועלת התמיד ומנחתה ונספיהם: (יא) שעיר עזים אחד חטאת מלבד חטאת הכפרים ועלת התמיד ומנחתה ונספיהם: (יא) עפיר בר עזין חד חטאתא בר מחטאתא דכפורה ועלת תדירא ומנחתה ונספיהו:

(יב) ובחמשה עשר יום לחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו וחקתם חג ליהוה שבעת ימים: (יב) ובחמשה עשר יום לחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו וחקתם חג ליהוה שבעת ימים: (יב) ובחמשת עשר יומא לירחא שביעאה מערע קדיש יהי לכוון כל עבדת פלחנא לא תעברון ותחגון חגא קדם יי שבעא יומין:

(יג) והקרבנתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שלשה עשר אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים יהיו: (יג) והקרבנתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שלשה עשר אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים יהיו: (יג) ותקרבונו עלתא קורבן דמתקבל ברעוא קדם יי תורין בני תורי תלת עשר דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעא עשר שלמין יהון:

(יד) ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד לשלשה עשר פרים שני עשרנים לאיל האחד לשני האילים: (יד) ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד לשלשה עשר פרים שני עשרנים לאיל האחד לשני האילים: (יד) ומנחתהו סלתא דפילא במשח תלתא עשרונין לתורא חד לתלתא עשר תורין תרין עשרונין לדכרא חד לתרין דכרין:

(טו) ועשרון עשרון לכבש האחד לארבעה עשר כבשים: (טו) ועשרון עשרון לכבש האחד לארבעה עשר כבשים: (טו) ועשרונא עשרונא לאמרא חד לארבעת עשר אמרין:

(טז) ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספיהו: (טז) ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספיהו: (טז) ועפיר בר עזין חד חטאתא בר מעלת תדירא מנחתה ונספיהו:

(יז) וביום השני פרים בני בקר שנים עשר אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים: (יז) וביום השני פרים בני בקר שנים עשר אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים: (יז) וביומא תנינא תורין בני תורי תרי עשר דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעא עשר שלמין:

(יח) ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים במשפחם במשפחם: (יח) ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים במשפחם במשפחם: (יח) ומנחתהו ונספיהו לתורין לדכרין ולאמריין במניניהו כדחזי:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(יט) ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכיהם: (יט) ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכיהם: (יט) וצפיר בר עזין חד חטאתא בר מעלת תדירא ומנחתה ונסכיהון:

(כ) וביום השלישי פרים עשתי עשר אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כ) וביום השלישי פרים עשתי עשר אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כ) וביומא תליתאה תורין חד עשר דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעה עשר שלמיו:

(כא) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (כא) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (כא) ומנחתהון ונסכיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגיניהון כדחוי:

(כב) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: (כב) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: (כב) וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא ומנחתה ונסכה:

(כג) וביום הרביעי פרים עשרה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כג) וביום הרביעי פרים עשרה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כג) וביומא רביעאה תורין עשרא דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעה עשר שלמיו:

(כד) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (כד) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (כד) ומנחתהון ונסכיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגיניהון כדחוי:

(כה) ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: (כה) ושעיר עזים אחד חטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: (כה) וצפיר בר עזין חד חטאתא בר מעלת תדירא ומנחתה ונסכה:

(כו) וביום החמישי פרים תשעה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כו) וביום החמישי פרים תשעה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כו) וביומא חמישאה תורין תשע דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעה עשר שלמיו:

(כז) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (כז) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (כז) ומנחתהון ונסכיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגיניהון כדחוי:

(כח) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: (כח) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: (כח) וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא ומנחתה ונסכה:

(כט) וביום הששי פרים שמונה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כט) וביום הששי פרים שמונה אילם שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: (כט) וביומא שיתאה תורין תמימא דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעה עשר שלמיו:

(ל) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (ל) ומנחתם ונסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: (ל) ומנחתהון ונסכיהון לתורין לדכרין ולאמרין במנגיניהון כדחוי:

(לא) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכיה: (לא) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכיה: (לא) וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא ומנחתה ונסכה:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(לב) וביום השביעי פרים שבעה אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים: (לב) וביום השביעי פרים שבעה אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים: (לב) וביום שביעה תורין שבועא דכרין תרין אמרין בני שנה ארבעה עשר שלמין:

(לג) ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים במספרם כמשפטם: (לג) ומנחתם ונספיהם לפרים לאילים ולכבשים במספרם כמשפטם: (לג) ומנחתהו ונספיהו לתורין לדכרין ולאמרין במניניהו כדחזי להו:

(לד) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד מנחתה ונספיה: (לד) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד מנחתה ונספיה: (לד) וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא מנחתה ונספיה:

(לה) ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (לה) ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: (לה) ביום השמיני עצרת תהיה לכם כל עבדת פולחן לא תעבדו:

(לו) והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים: (לו) והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים: (לו) ותקרבון עלתא קורבן דמיתקבל ברעוא קדם יי תור חד דכר חד אמרין בני שנה שבעה שלמין:

(לז) מנחתם ונספיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפטם: (לז) מנחתם ונספיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפטם: (לז) מנחתהו ונספיהו לתורא לדכרא ולאמרין במניניהו כדחזי:

(לח) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספיה: (לח) ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספיה: (לח) וצפירא דחטאתא חד בר מעלת תדירא ומנחתה ונספיה:

(לט) אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדריכם ונדבתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנספיהם ולשלמיכם: (לט) אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדריכם ונדבתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנספיהם ולשלמיכם: (לט) אליו תעבדו קדם יי במועדיכון בר מנדריכון ונדבתיכון לעלותכון ולמנחתיכון ולנספיהכון ולנקסת קודשיכון:

ל (א) ויאמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה: (א) ויאמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה: (א) ואמר משה לבני ישראל ככל די פקיד יי ית משה:

רש"י

(נד) לרצ תרצה נחלחו – לשצט שהיה מרובה צאוכלוסין נתנו חלק רצ ואע"פ שלא היו החלקים שוים שהרי הכל לפי רצוי השצט חלקו החלקים לא עשו חלא ע"י גורל והגורל היה ע"פ רוח הקודש כמו שפורש צ"ב (נד קיח) חלעזר הכהן היה מלוצש צאורים ותומים ואומר צרוה"ק אם שצט פלוני עולה תחום פלוני עולה עמו והשצטים היו כחוצים צ"ב פתקין וי"ב גבולים צ"ב פתקין ובללוס

(מו) ואם צת אשר שרח – לפי שהיתה קיימת בחיים מנחה כאן:

(נג) לאלה תחלק הארץ – ולא לפחותים מזן עשרים ע"פ שצאו לכלל עשרים צטרם חלוק הארץ שהרי שצע שנים כצשו ושצע חלקו לא נטלו חלק צארץ חלא חלו שס מאות חלף וחלף ואם היה לאחד מהם ששה צנים לא נטלו חלק חציהם לצדו:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(סד) ובאלה לא היה איש וגו'. אל על הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים. לפי שהן היו מחזקות את הארץ. האנשים אומרים (במדבר יד) נתנה ראש ונסובה מזרימה. והנשים אומרות תנה לנו אחוזה. לכך נסמכה פרשת בנות כלפחד לכאן:

(א) למשפחת מנשה בן יוסף – למה נאמר והלא כבר נאמר בן מנשה אלא לומר לך יוסף חבב את הארץ שנא' (בראשית ג) והעליהם את עצמותי וגו' ובנותיו חבבו את הארץ שנאמר תנה לנו אחוזה. וללמדך שהיו כולם דייקים שכל מי שמעשיו ומעשה אבותיו סתומים ופרט לך הכתוב בחד מהם ליחסו לשבח הרי זה דייק בן דייק. ואם יחסו לגנאי כגון (מ"ב כה) בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע בידוע שכל הגזכרים עמו רשעים היו: מחלה נעה וגו' – ולהלן הוא אומר (במדבר לו) ותהיינה מחלה תרעה. מגיד שכולן שקולות זו כזו לפיכך שנה את סדרן:

(ב) לפני משה ולפני אלעזר – מגיד שלא עמדו לפניו אלא בשנת הארבעים אחר שמת אהרן: לפני משה – ואח"כ לפני אלעזר אפשר אם משה לא ידע אלעזר יודע אלא סרס המקרא ודרשהו דברי רבי יאשיה אבא חנן משום רבי אלעזר אומר בבית המדרש היו יושבים ועמדו לפני כולם (ב"ב קיט ספרי):

(ג) והוא לא היה וגו' – (שם קיח ספרי) לפי שהיו ברות לומר בחטאו מת נזקקו לומר לא בחטא מתלוננים ולא בעדת קרח שהלו על הקב"ה אלא בחטאו לבדו מת ולא החטיא את אחרים עמו (שבת לו) רע"א מקושש עלים היה ור"ש אומר מן המעפילים היה:

(ד) למה יגרע שם אבינו – אנו במקום בן עומדות ואם אין הנקבות חסרות זרע תחיבם אמנו ליבם (ב"ב קיט): כי אין לו בן – הא אם היה לו בן לא היו תובעות כלום. מגיד שחכמניות היו:

(ה) ויקרב משה את משפטן – (סנהדרין ח) נתעלמה הלכה ממנו וכאן נפרע על שנטל עטרה לומר (דברים א) והדבר אשר יקשה מכס תקריבון אלי (סנהדרין ט). ד"א ראויה

בקלפי והגשיא מכנים ידו בתוכו ונטל שני פתקין עולה בידו פתק של שם שבטו ופתק של גבול המפורש לו והגורל עממו היה רווח ואומר אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני שנא' ע"פ הגורל ולא נתחלקה הארץ במדה לפי שיש גבול משוכח מחברו אלא בשומא בית כור רע כנגד בית סאה טוב הכל לפי הדמים:

(נה) לשמות מטות אבותם – אלו יוצאי מצרים שניה הכ' נחלה זו מכל הנחלות שבתורה שכל הנחלות החיים יורשים את המתים וכאן מתים יורשים את החיים. כיצד שני אחים מיוצאי מצרים שהיו להם בנים בבאי הארץ לזה אחד ולזה שלשה האחד נטל חלק אחד והשלשה נטלו שלשה שנאמר לאלה תחלק הארץ חזרה נחלתן אכל אבי אביהן וחלקו הכל בשוה. וזה שנאמר לשמות מטות אבותם ינחלו. שאחר שנטלו הבנים חלקיה לפי האבות שינחלו ממצרים ואלו מתחלה חלקיה למנחין יוצאי מצרים לא היו נוטלין אלו הד' אלא שני חלקים עכשיו נטלו ד' חלקים:

אך בגורל – יאלו יהושע וכלב וכה"א (שופטים א) ויתנו לכלב את חזרון כאשר דבר משה ואומר (יהושע יט) ע"פ ה' נתנו לו את העיר אשר שאל: מטות אבותם – יאלו גרים ועבדים:

(נו) על פי הגורל – הגורל היה מדבר כמו שפירשתי. מגיד שנתחלקה ברוה"ק לכך נאמר ע"פ ה':

(נח) אלה משפחת לוי – חסר כאן משפחת השמעוני והעזיחלי וקצת מן היזריה:

(נט) אשר ילדה אתה ללוי – (סוטה יב) אשתו ילדה במצרים (לידתה במצרים) ואין הורחה במצרים. כשנכנסו לתוך החומה ילדה והיא השלימה מנין שבטים. שהרי בפרטן אי אתה מוצא אלא ששים ותשע:

(סב) כי לא התפקדו בתוך בני ישראל – להיות נמנין בני עשרים שנה ומה טעם: כי לא נתן להם נחלה – והנמנין מבין עשרים שנה היו בני שנאמר איש לפי פקודיו יתן נחלתו:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(יז) הם מי מריבת קדש – הם לצדס אין זהם עון אחר. ד"א הם שהמרו צמרה הם היו שהמרו צים סוף הם עלמס שהמרו במדבר אין:

(טו) וידבר משה אל ה' וגו' – להודיע שבחן של לדיקים שכשנפטרו מן העולם מניחין כרכן ועוסקין בצרכי צבור: לאמר – אמר לו השיבני אם אתה ממנה להם פרנס אם לאו:

(טז) יפקד ה' – כיון ששמע משה שא"ל המקום תן נחלת כלפחד לבנותיו (במ"ר) אמר הגיע שעה שאחזע צרכי שיירשו בני את גדולתי. א"ל הקב"ה לא כך עלתה במחשבה לפני. כדאי הוא יהושע ליטול שכר שמושו שלא מש מתוך האהל. והו שאמר שלמה (משלי כז) נוצר תאנה יאכל פריה: אלהי הרוחות – למה נאמר אמר לפניו רבש"ע גלוי וידוע לפניך דעתו של כל אחד ואחד ואינן דומין זה לזה מנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו:

(יז) אשר יאל לפניהם – לא כדרך מלכי האומות שיושבים בצתיים ומשלחין את חיילותיהם למלחמה אלא כמו שעשיתי אני שנלחמתי בסיוון ועוג שנא' (במדבר כא) אל תירא אותו. וכדרך שעשה יהושע שנא' (יהושע ה) וילך יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה וגו'. וכן בדוד הוא אומר (ש"א יח) כי הוא יואל וצא לפנים. יואל צראש ונכנס בצראש: ואשר יואלם – בציותיו: ואשר יביאם – בציותיו. ד"א ואשר יביאם שלא תעשה לו כדרך שאתה עושה לי. שאינו מכניסן לארץ:

(יח) קח לך – קחנו בדברים אשריך שזכית להגהיג בניו של מקום: לך – את שבדוק לך את זה אתה מכיר: אשר רוח זו – כאשר שאלת שיוכל להלוך כנגד רוחו של כל אחד ואחד: וסמכת את ידך עליו – תן לו מתורגמן שידרוש בחייד שלא יאמרו עליו לא היה לו להרים ראש בימי משה:

(יט) ואותה אתו – על ישראל דע שטרחנין הם סרבינים הם ע"מ שתקבל עליך:

(כ) ונתתה מהודך עליו – זה קירון עור פנים: מהודך – ולא כל הודך נמאינו למדין פני משה כחמה פני יהושע כלבנה: למען

היתה פרשה זו להכתב על ידי משה אלא שזכו בנות כלפחד ונכתבה על ידן:

(ז) בן בנות כלפחד דברת – כתרגומו יאות כך כתובה פרשה זו לפני במרום מגיד שראתה עינן מה שלא ראתה עינו של משה: בן בנות כלפחד דברת – יפה תבעו. אשרי אדם שהקב"ה מודה לדבריו: נתן נתן – (ב"ב קיח) שני חלקים חלק אביהן שהיה מיוצאי מצרים וחלקו עם אחיו בנכסי חפר: והעברת – לשון העברה (ס"א עברה) הוא צמי שאינו מניח בן ליורשו. ד"א ע"ש שהצבת מעברת נחלה משצט לשצט שצנה ובעלה יורשין אותה. שלא תסוב נחלה לא נטוה אלא לאותו הדור בלבד וכן והעברתם את נחלתו לבתו. בכולן הוא אומר ונתתם וצבת הוא אומר והעברתם:

(יא) לשאריו הקרב אליו ממשפחתו – (ספרי ב"ב קט) ואין משפחה קרויה אלא מד האב: (יב) עלה אל הר העברים – (במדבר רבה) למה נסמכה לכאן כיון שאמר הקב"ה נתן נתן להם אמר אותי וזה המקום להנחיל שמה הותרה הגזירה ואכנס לארץ אמר לו הקב"ה גזרתי במקומה עומדת (ספרי) ד"א כיון שנכנס משה לנחלת בני גד ובני ראובן שמה ואמר כמדומה שהותר לי נדרי משל למלך שגזר על בני שלא יכנס לפתח פלטיין שלו נכנס לשער והוא אחריו לחצר והוא אחריו לטרקלין והוא אחריו כיון שצא ליכנס לקיטון א"ל בני מכאן ואילך אתה אסור ליכנס:

(יג) כאשר נאסף אהרן אחיך – מכאן שנתאווה משה למיתתו של אהרן. ד"א אין אתה טוב ממנו (דברים לב). על אשר לא קדשתם. הא אם קדשתם אותי עדיין לא הגיע זמנכם להפטר. בכ"מ שבי' מיתתם כתב סרחונם לפי שנגזרה גזרה על דור המדבר למות במדבר בעון שלא האמינו לכך בהש משה שיכתב סרחונו שלא יאמרו אף הוא מן הממרים היה (יומא פ) משל לשתי נשים שזוקות בצ"ד אחת קלקלה ואחת אכלה פגי שביעית וכו' אף כאן בכ"מ שהזכיר מיתתן הזכיר סרחונם להודיע שלא היתה זהם אלא זו בלבד:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

(ז) ונסכו – יין: בקדש הסך – (ספרי) על המזבח יתנסכו: נסך שכו – (ב"ב לו) יין המשכר פרט ליין מגתו:

(ח) ריח ניחח – נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רמוני:

(י) עלת שבת בשבתו – ולא עולת שבת בשבת אחרת הרי שלא הקריב בשבת זו שומע אני יקריב שהים לשבת הבאה ת"ל בשבתו מגיד שאם עבר יומו בטל קרבנו: על עלת התמיד – (ספרי) אלו מוספין לבד אותן שני כבשים של עולת התמיד ומגיד שאין קרבין אלא בין שני התמידין וכן בכל המוספין נאמר על עולת התמיד לתלמוד זה:

(יב) ושלשה עשרונים – כמשפט נסכי פר שכן הן קרובין בפרשת נסכים:

(יג) זאת עלת חדש בחדשו – שאם עבר יומו בטל קרבנו ושזב אין לו תשלומין:

(יד) ושעיר עזים וגו' – כל שעירי המוספין באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו הכל כמו שמפורש במס' שבועות (דף ט) ונשתנה שעיר ר"ח שנאמר בו לה' ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחילה ולא בסוף שאין מכיר בחטא אלא הקב"ה בלבד ושאר השעירין למדין ממנו (חולין ס) ומדרשו באגדה אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח: על עלת התמיד יעשה – כל הקרבן הזה: ונסכו – אין ונסכו מוסב על השעיר שאין נסכים לחטאת:

(יז) כל מלאכת עבודה – אפי' מלאכה האריכה לכם. כגון דבר האבד המותרת בחוש"מ אסורה ב"ט:

(יח) פרים – כנגד אברהם שגא' (בראשית יח) ואל הבקר רץ אברהם: אילים – כנגד אילו של יצחק: כבשים – כנגד יעקב (בראשית ל) והכבשים הפריד יעקב. ביסודו של רבי משה הדרכן ראיתי זאת:

(יט) כאלה תעשו ליום – שלא יהיו פוחזין והולכין כפרי החג:

(כ) וביום הזכורים – חג השבועות קרוי בכורי קציר חטים ע"פ שתי הלחם שהם ראשונים למנחת חטים הבאה מן החדש:

ישמעו כל עדת בני ישראל – שיהיו נוהגין בו כבוד ויראה כלדרך שנוהגין בך:

(כא) ולפני אלעזר הכהן יעמד – הרי שאלתך שאלת שאין הכבוד הזה זו (ס"א נוטל) מבית אביך שאף יהושע יהא כריך לאלעזר: ושאל לו – כשיטרכך לזאת למלחמה: על פיו – של אלעזר: וכל העדה – סנהדרין (יומא עג):

(כב) ויקח את יהושע – (ספרי) לקחו בדברים והודיעו מתן שכו פרנסי ישראל לעולם הבא:

(כג) ויסמך את ידיו – בעין יפה יותר ויותר ממה שנקטוהו. שהקב"ה אמר לו וסמכת את ידך והוא עשה בשתי ידיו ועשאו ככלי מלא וגדוש ומלאו חכמתו בעין יפה: כאשר דבר ה'. אף לענין ההוד נתן מהודו עליו:

(כד) לו את בני ישראל – מה אמור למעלה יפקוד ה'. אמר לו הקב"ה עד שאתה מנוני על בני אלה את בני עלי. משל לבת מלך שהיתה נפטרת מן העולם והיתה מפקדת לבעלה על בניה וכו' כדאיתא בספרי: קרבני – (ספרי) זה הדם: לחמי – אלו אימורין וכן הוא אמר (ויקרא ג) והקטירם הכהן המזבחה לחם אשה: לאשי – הנחנין לאשי מזבחי: תשמרו – (ספרי) שיהיו כהנים ולוים וישראלים עומדין על גביו מכאן למדו ותקנו מעמדות (תענית כז): צמועדו. בכל יום הוא מועד התמידים:

(ה) ואמרת להם – אזהרה לב"ד:

שנים ליום – כפשוטו ועיקרו בא ללמד שיהיו נשחטין כנגד היום תמיד של שחר במערב ושל בין הערבים במזרחן של טבעות (יומא סב):

(ז) את הכבש אחד – אע"פ שכבר נאמר בפ' ואתה תורה (שמות כט) וזה אשר תעשה וגו' היא היתה אזהרה לימי המלוואים וכאן אזהרה לדורות:

(ח) סלת למנחה – מנחת נסכים:

(ט) העשיה בהר סיני – כאלוהן שנעשו בימי המלוואים. ד"א העשויה בהר סיני הקיש עולת תמיד לעולת הר סיני אותה שנתקרה לפני מתן תורה שכתוב בה (שמות כד) וישם באגנות מלמד שטעונה כלי:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

מלמד שטעון לינה. ומדרשו באגדה לפי שקל ימות הרגל הקריבו כנגד ע' אומות וכשצאין ללכת אמר להם המקום צדקה מכס עשו לי סעודה קטנה כדי שאהנה מכס:

(כו) פר אחד איל אחד – איל (אלו) כנגד ישראל התעבדו לי מעט עוד. ולשון חבה הוא זה כבנים הנפטרים מאציהם והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם עכבו עוד יום אחד. משל למלך שעשה סעודה וכו' כדאיתא בזמס' סוכה (דף נ"ה) וזמדרש רבי תנחומא למדה תורה דרך ארץ שמי שיץ לו אכסנאי יום ראשון מאכילו פטומות למחר מאכילו דגים למחר מאכילו צפר בהמה למחר מאכילו קטניות למחר מאכילו ירק פוחת והולך כפרי החג:

(לט) אלה תעשו לה' זמועדיכם – דבר הקלוב לחובה: לבד מנדרים. אם באתם לידור קרבנות ברגל מזה היא צדכם או נדרים או נדבות שנדרתם כל השנה תקריבו ברגל שמא יקשה לו לחזור ולעלות לירושלים ולהקריב נדריו ונמצא עובר בכל תאחר:

(א) ויאמר משה אל בני ישראל – להפסיק הענין דברי רבי ישמעאל לפי שעד כאן דבריו של מקום ופרשת נדרים מתחלת בדבורו של משה הורד להפסיק תחלה ולומר שחזר משה ואמר פרשה זו לישראל שאם לא כן יש במשמע שלא אמר להם זו אלא בפרשת נדרים התחיל דבריו:

(לא) תמימים יהיו לכם ונסכיהם. אף הנסכים יהיו תמימים למדו רבותינו (מנחות פז) מכאן שהיין שהעלה קמחין פסול לנסכים: (ו) מלבד עלת החדש – מוספי ר"ח שהוא ביום ר"ה:

(יח) מלבד חטאת הכפרים – שעיר הגעשה בפנים האמור באחרי מות שגם הוא חטאת: ועלת התמיד – ומלבד עולת התמיד תעשו עולות הללו: ונסכיהם – מוסב על המוספין הכתובים ועל תעשו והוא לשון ליווי מלבד עולת התמיד ומנחתה תעשו את אלה ונסכיהם. וכן כל ונסכיהם האמורים בכל המועדות חוץ משל קרבנות החג שכל ונסכה ונסכיהם ונסכיה שבהם מוסבים על התמיד ואין לשון ליווי. שהרי נסכיהם של מוספין כתובין לעצמן בכל יום ויום:

(יח) ומנחתם ונסכיהם לפרים – (סוכה נז) פרי החג ע' הם. כנגד ע' אומות ע"ג שמתמעטים והולכים סימן כליה להם ובימי המקדש היו מגינין עליהם מן היסורין: ולכבשים – כנגד ישראל שנקראו (ירמיה נ) שה פזורה והם קבועים ומנינם תשעים ושמונה לכלות מהם תשעים ושמונה קללות שבמשנה תורה. בשני נאמר ונסכיהם על שני תמידי היום ולא שניה הלשון אלא לדרוש כמו שאמרו רז"ל בשני ונסכיהם בשני ונסכיהם בשני כמשפטם מ"ם יו"ד מ"ם הרי כאן מים רמז לנסוך המים מן התורה בחג:

(לה) עלרת תהיה לכם – עלורים צעשיית מלאכה. (ספרי) ד"א עלרת עלרו מלאכה.

נביא – מלכים א' פרק יח' – יט'

(מו) וַיִּדְרֹשׁ יְהוָה הַיְתֵה אֶל אֱלֹהֵיהוּ וַיִּשְׁנֶס מִתְּנִיּוֹ וַיִּרְדֵּן לִפְנֵי אַחָב עַד בְּאֶבֶה יִזְרְעֵאלָה: (א) וַיִּגְדֹּ אַחָב לְאִיזֶבֶל אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהֵיהוּ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר הָרַג אֵת כָּל הַנְּבִיאִים בְּתֵרֵב: (ב) וַתִּשְׁלַח אִיזֶבֶל מִלֶּאֶךָ אֶל אֱלֹהֵיהוּ לֵאמֹר כֹּה יַעֲשׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסֶפוּן כִּי כָעֵת מִחֵר אֲשִׁים אֵת נַפְשְׁךָ בְּנַפְשׁ אֶחָד מֵהֶם: (ג) וַיִּרְא וַיִּקֶּם וַיִּלְךָ אֶל נַפְשׁוֹ וַיָּבֵא בְּאֵר שֶׁבַע אֲשֶׁר לַיהוָה וַיִּנַּח אֵת נַעֲרוֹ שָׁם: (ד) וְהוּא הִלֵּךְ בַּמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יוֹם וַיָּבֵא וַיֵּשֶׁב תַּחַת רְתֵם אֶחָת (אָחָד) וַיִּשְׂאֵל אֵת נַפְשׁוֹ לָמוֹת וַיֹּאמֶר רַב עֲתָה יְהוָה קַח נַפְשִׁי כִּי לֹא טוֹב אֲנִי מֵאֲבֹתַי: (ה)

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

וַיִּשָׁב וַיְהִי יוֹם אֶחָד וַהֲנִיחַ זֶה מִלֶּאֱדָה נִגַּע בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ קוּם אֲכֹל: (א)
 וַיִּבֶט וַהֲנִיחַ מִרְאֲשֵׁתָיו עֲגַת רִצְפִים וְצַפְחַת מַיִם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתַּי וַיִּשָׁב וַיִּשָׁב: (ב)
 וַיִּשָׁב מִלֶּאֱדָה יְהוָה שְׁנִית וַיִּגַע בּוֹ וַיֹּאמֶר קוּם אֲכֹל כִּי רַב מִמֶּה הִדְרָה: (ג) וַיִּקָּם
 וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתַּי וַיִּלֶּךְ בְּכַח הָאֲכִילָה הַהִיא אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה עַד הָרֹדֶף
 הָאֱלֹהִים הָרַב: (ד) וַיָּבֵא שָׁם אֶל הַמְעַרְהָ וַיִּלֶּךְ שָׁם וַהֲנִיחַ דְּבַר יְהוָה אֵלָיו וַיֹּאמֶר
 לוֹ מַה לָּךְ פֶּה אֱלֹהִים: (ה) וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עָזְבוּ
 בְרִיתִךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבְּחֶיךָ הָרְסוּ וְאֶת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֶב וְאוֹתָר אֲנִי
 לְבָדִי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: (ו) וַיֹּאמֶר צֵא וְעַמְדַת בְּהָר לִפְנֵי יְהוָה וַהֲנִיחַ
 יְהוָה עִבְרָה וְרוּחַ גְּדוּלָה וְחֹזֶק מִפָּרֶק הָרִים וּמִשְׁבַּר סִלְעִים לִפְנֵי יְהוָה לֹא
 בְּרוּחַ יְהוָה וְאַחַר הָרוּחַ רָעַשׁ לֹא בָרַעַשׁ יְהוָה: (ז) וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ לֹא בָאֵשׁ
 יְהוָה וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמָמָה דָּקָה: (ח) וַיְהִי כִשְׁמֹעַ אֱלֹהִים וַיִּלְט פְּנֵיו בְּאֶדְרָתוֹ
 וַיֵּצֵא וַיַּעֲמֵד פְּתַח הַמְעַרְהָ וַהֲנִיחַ אֵלָיו קוֹל וַיֹּאמֶר מַה לָּךְ פֶּה אֱלֹהִים: (ט)
 וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עָזְבוּ בְרִיתִךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
 מִזְבְּחֶיךָ הָרְסוּ וְאֶת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֶב וְאוֹתָר אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׂוּ אֶת נַפְשִׁי
 לְקַחְתָּהּ: (י) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו לֶךְ שׁוּב לְדֹרְכֶךָ מִדְּבָרָה דְּמִשְׁקָה וּבִאֵת וּמִשְׁחַת
 אֶת חֲזָאֵל לְמַלְךְ עַל אֲרָם: (יא) וְאֶת יְהוּא בֶן נִמְשִׁי תִמְשַׁח לְמַלְךְ עַל יִשְׂרָאֵל
 וְאֶת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפְט מֵאֲבֵל מִחֹלָה תִמְשַׁח לְנָבִיא תַחְתֶּיךָ: (יב) וַהֲנִיחַ הַנִּמְלֹט
 מִחָרֶב חֲזָאֵל יָמִית יְהוּא וְהַנִּמְלֹט מִחָרֶב יְהוּא יָמִית אֱלִישָׁע: (יג) וְהִשְׁאֲרָתִי
 בְּיִשְׂרָאֵל שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל הַבְּרָכִים אֲשֶׁר לֹא כָרְעוּ לַבַּעַל וְכָל הַפֶּה אֲשֶׁר
 לֹא נָשַׁק לוֹ: (יד) וַיִּלְךְ מִשָּׁם וַיִּמְצָא אֶת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפְט וְהוּא חָרַשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר
 צִמְדִים לִפְנֵיו וְהוּא בְּשָׁנַיִם הָעָשָׂר וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים אֵלָיו וַיִּשְׁלַח אֶדְרָתוֹ אֵלָיו: (טו)
 וַיַּעֲזֹב אֶת הַבְּקָר וַיִּרְץ אַחֲרֵי אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֲשֶׁקֶה נָא לְאַבִּי וּלְאִמִּי וְאֶלְכָה
 אַחֲרֵיהֶם וַיֹּאמֶר לוֹ לֶךְ שׁוּב כִּי מַה עָשִׂיתִי לָךְ: (טז) וַיִּשָׁב מֵאַחֲרָיו וַיִּקַּח אֶת צֶמֶד
 הַבְּקָר וַיִּזְבַּחַהוּ וּבְכָלֵי הַבְּקָר בְּשִׁלְם הַבָּשָׂר וַיִּתֵּן לָעָם וַיֹּאכְלוּ וַיִּקָּם וַיִּלְךְ אַחֲרֵי
 אֱלֹהִים וַיִּשְׁרְתַהוּ:

משנה – אהלות פרק טו'

(א) סגוס עֵבֶה וּכְפַת עֵבֶה, אֵינָן מִבִּיאִין אֶת הַטְּמֵאָה, עַד שִׁיְהוּ גְבוּהֵימָן
 הָאָרֶץ פּוֹתַח טַפַּח. קְפוּלִין זֹו עַל גְּבֵי זֹו, אֵינָן מִבִּיאֹת אֶת הַטְּמֵאָה, עַד
 שִׁתְּהָא הָעֲלִיּוֹנָה גְבוּהָה מִן הָאָרֶץ פּוֹתַח טַפַּח. טְבַלְיוֹת שֶׁל עֵז זֹו עַל גֵּב זֹו
 אֵינָן מִבִּיאֹת אֶת הַטְּמֵאָה, עַד שִׁתְּהָא הָעֲלִיּוֹנָה גְבוּהָה מִן הָאָרֶץ פּוֹתַח טַפַּח.
 וְאִם הָיוּ שֶׁל שִׁישׁ, טְמֵאָה בּוֹקַעַת וְעוֹלָה, בּוֹקַעַת וַיִּזְרְדָּת:

רע"ב – (א) סגוס עבה – הך מתניתין ואיילי דבעי למתני טבליות, הדך תניה הכא:
 פירשנה לעיל צפרק הבית שנסדק [משנה ג]. ואם היו של שיש – אפילו עליונה גבוהה מן

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

אינן חסודות כקרקע, בזמן שהעליונה גבוהה מן הארץ טפה, אע"פ שהתחתונה ממעטת את האויר, העליונה מביאה את הטומאה:

(ב) טבֵּלִיּוֹת שֶׁל עֵץ שֶׁהן נוֹגְעוֹת זוּ בְּזוּ בְּקִרְנוֹתֵיהֶם וְהן גְּבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ פּוֹתַח טֶפַח, טְמֵאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן, הַנוֹגֵעַ בְּשִׁנְיָהּ, טְמֵאָה טְמֵאָה שְׂבָעָה, כְּלִים שֶׁתַּחַת הָרֵאשׁוֹנָה טְמֵאִים, וְשֶׁתַּחַת הַשְּׁנֵינָה טְהוֹרִין. הַשְּׁלַחן אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמֵאָה, עַד שֶׁיִּהְיֶה בּוֹ רְבוּעַ בְּפוֹתַח טֶפַח:

טבלל שהטומאה תחתיה אינה מן המנין: עד שיהא בו ריבוע צפוח טפה – כמין תיבה פרואה שיש לה ארבע דפנות היו עושים לשלחן שהשלחן יושב עליה, ואתה תיבה פרואה קרויה ריבוע, ופעמים שהשלחן בולט ויואל חוץ מאותו ריבוע טפה או פחות או יותר, והשתא קאמר לרביד שיהא השלחן בולט חוץ מאותו ריבוע צפוח טפה, דמה שבתוך הריבוע אינו מלטרף. ואם טומאה נמי בתוך הריבוע מצפנים, הריבוע חולץ ומונע הטומאה מלעבור לחוץ:

(ג) חֲבִיּוֹת שֶׁהן יוֹשְׁבוֹת עַל שׁוֹלְיָהֶן אוּ מִטּוֹת עַל צְדִיָּהֶן, בְּאֹיֶר, וְהן נוֹגְעוֹת זוּ בְּזוּ בְּפוֹתַח טֶפַח, טְמֵאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן, טְמֵאָה בּוֹקְעַת וְעוֹלָה, בּוֹקְעַת וְיוֹרְדָת. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים, בְּטְהוֹרוֹת. אֲבָל אִם הָיוּ טְמֵאוֹת אוּ גְבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ פּוֹתַח טֶפַח, טְמֵאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן, תַּחַת כְּלִים טְמֵאִים:

ונטמאו כל כלים שצחכה ואפילו שלל כנגד הטומאה, כלאמרינן טעמא בסוף פרק כוורה: צמה דברים אמורים צטהורות – דכיון דטהורות הן, דמו לטבלאות של שיש שהתחתונות סותמות את חלל טפה וטומאה בוקעת ועולה: אבל אם היו טמאות – אפילו אין גבוהות מן הארץ, העליונות שגבוהות מן הארץ טפה מביאות את הטומאה, שאין התחתונות סותמות, כיון דטמאות, מידי דהוה אקפולין זו על זו וטבלאות זו על זו: או גבוהות מן הארץ פותח טפה – מביאות את הטומאה, ואפילו טהורות, כיון דנוגעות זו בזו צרוחב טפה, נחשבות כולן כאוהל אחד:

(ד) בֵּית שְׂחֻצוֹ בְּנִסְרִים אוּ בִירְעוֹת מִן הַצְּדָרִים אוּ מִן הַקּוֹרוֹת, טְמֵאָה בְּבֵית, כְּלִים שְׂבָעָה טְהוֹרִים. טְמֵאָה בְּחֻצָּה, כְּלִים שְׂבָעָה טְמֵאִין. כְּלִים שְׂבָעָה, אִם יֵשׁ שָׁם פּוֹתַח טֶפַח, טְמֵאִים. וְאִם לֹא, טְהוֹרִים:

הארץ טפה לא חשיבה אהל להביא את הטומאה, כיון דהתחתונה ממעטת את האויר לפי שהן נחשבים כארץ. אבל טבלאות של עץ

רע"ב – (ג) טבליות של עץ – שהן סמוכות זו אלל זו וכל אחת המן גבוהה מן הארץ טפה ונוגעות בקרנותיהן כל אחת צחצחה שאולה, ודך קרני הטבלאות שאין צחצחן טפה, הלכך כלים שחתת הראשונה שהטומאה תחתיה טמאים, ושתחת השניה טהורים: הנוגע בשניה טמא טומאת שבעה – ואע"ג דתנן צפרק קמא כלים הנוגעים צמת וכלים צכלים, טמאים טומאת שבעה, השלישי צין אדם צין כלים טמאים טומאת ערב, הא תנן התם אין האוהל מתחשב, הלכך

רע"ב – (ג) חביות – שורות הרבה של חביות זו אחר זו, וזו על זו: שהן יושבות על שוליהן – ופיהן למעלה: או מוטות על לדיהן – ופיהן מן האל: צאויר – צגינה או צחצר: צפוח טפה – צרוחב טפה נוגעות זו בזו: טומאה בוקעת ועולה – לצדדין קתני לה. דמוטות על לדיהן אפילו כנגד הטומאה אין טמא אלא מה שתחתיהן ועל גביהן, אבל מה שצחוכן טהור, כיון דאין כלי חרס מיטמא מגבו על מה שצחוכו מלי, ומה שאינו כנגד הטומאה אפילו שתחתיהן ועל גביהן טהור. וציושבות על שוליהן אפילו על מה שצחוכה אין מליבות, כיון שאין הפסק מאויר חוכה לאויר שחוכה לה, וחבית עצמה נטמאה

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

דהוה אכלי חרם המוקף למיד פתיל, לאס טומאה צבית מזיל על מה שצתוכו, ואס טומאה צתוכו אין למיד פתיל לטומאה: כלים שצחאץ – הכלים שעס הטומאה צתוך המחילה: אס יש שס פותח טפח – שיש שס חלל רחב טפח: ואס לאו טהורים – הכלים שצחאץ. אצל הצבית מיהא טמא:

(ה) חֲצֵצוּ מֵאֲרֵצוֹ, טְמֵאָה בְּחֻצֵי, כְּלִים שְׂבִיבֵי תְּמָאִים. טְמֵאָה בְּבֵית, כְּלִים שְׂבִיבֵי חֻצֵי, אִם יֵשׁ בְּמִקְוֵי טְפַח עַל טְפַח עַל רוּם טְפַח, טְהוּרִים. וְאִם לֹא, טְמֵאִין, שְׂאֲרֵצוֹ שֶׁל בַּיִת כְּמוֹהוּ עַד הַתְּהוֹם:

ואין זיליאתו פותח טפח, טומאה צתוכו הצבית טמא, טומאה צבית מה שצתוכו טהור: שארלו של בית כמוהו – כשאין צו פותח טפח:

רע"ב – (ז) שחללו – שעשה צו מחילה: מן הצדדין – שהיריעות והנסרים נתונות כנגד הכתלים של הבית: או אמן הקורות – שנתונות תחת תקרת הבית: כלים שצחאץ טהורים – ליריעות ונסרים חוללים, ונחשבים ככלים שעל הגג וככלים שחוץ לכותל: כלים שצבית טמאים – לאין חליה לטומאה, מידי

רע"ב – (ה) חללו מארצו – שכיסה קרקעית הבית בנסרים או יריעות: טומאה צחאץ – אפילו יש צו טפח על טפח ברום טפח: כלים שצבית טמאים – כביצ שהוא קמור תחת הבית, דתנן לעיל צפרק ג', יש צו פותח טפח

(ו) בַּיִת שֶׁהוּא מְלֵא תְּבִין וְאִין בֵּינוּ לְבֵין הַקּוֹרוֹת פּוֹתַח טְפַח, טְמֵאָה בְּפָנִים, כְּלִים שְׂבִיבֵי יְצִיאָה טְמָאִים. טְמֵאָה בְּחוּץ, כְּלִים שְׂבִיבֵי פָנִים, אִם יֵשׁ בְּמִקְוֵי טְפַח עַל טְפַח עַל רוּם טְפַח, טְהוּרִים. וְאִם לֹא, טְמָאִים. אִם יֵשׁ בֵּין תְּבִין לְקוֹרוֹת פּוֹתַח טְפַח, בֵּין כָּף וּבֵין כָּף טְמָאִים:

הצב: אס יש צמקומן טפח על טפח ברום טפח טהורים ואס לאו טמאים – לצחאץ נמי אס טומאה צבית כלים שצחאץ שאין צמקומן טפח טמאים: ואס יש בין הצבן ולקורות פותח טפח – לא נחצטל הצבן ההוא ליחשצ כחאץ והרי הוא כשאר חפלים שצבית ואין מזיל על מה שצתוכו צין שיש צמקומו טפח צין אין צמקומו טפח:

רע"ב – (ו) טומאה צפנים – צמקום הצבן: שצנגד היליאה – מקום פנוי יש כרוחצ אמה מן הפתח עד הכותל שצנגדו, שצכנסים ויואלים לך שס להוליא הצבן ולהכניס, וכלים שצאותו מקום הפנוי טמאים, מידי דהוה אטומאה צחאץ לכלים שצבית טמאים: טומאה צחוץ – היינו צמקום הפנוי מן הפתח עד הכותל שצנגדו: כלים שצפנים – צמקום

(ז) בַּיִת שֶׁמְלֵאוֹ עֶפְרָא אוֹ צְרוּרוֹת, וּבְטָלוֹ, וְכֵן כְּרִי שֶׁל תְּבוּאָה, אוֹ גֵל שֶׁל צְרוּרוֹת, אֶפְלוֹ כְּגֵלוֹ שֶׁל עֶבֶן, וְאֶפְלוֹ טְמֵאָה בְּצַד הַכְּלִים, טְמֵאָה בּוֹקֵעַת וְעוֹלָה, בּוֹקֵעַת וְיִוֵּרְדַת:

צטומאה: טומאה צוקעת ועולה – ומה שצצדה טהור. ואס יש צמקום הטומאה טפח על טפח ברום טפח, הרי הוא כקצר סתום ומטמא על סביציו:

רע"ב – (ז) וכן כרי של תבואה – שציטלו: אפילו טומאה צלד הכלים – שהיתה הטומאה צתוך הגל וכלים שס סמוכים לטומאה צתוך הגל, אצל אינן נוגעים

(ח) חֲצַר הַקֶּבֶר, הָעוֹמֵד בְּתוֹכָהּ טְהוּר, עַד שִׁיְהֵא בָּהּ אֲרֵבַע אַמּוֹת, כְּדָבָרֵי בַּיִת שְׂמָאִי. בַּיִת הַלֵּל אוֹמְרִים, אֲרֵבַעָה טְפָחִים. קוֹרָה שְׁעֵשְׂאָה גוֹלָל לְקֶבֶר, בֵּין עוֹמְדַת בֵּין מִטָּה עַל צְדָה, אִין טְמֵאָה אֶלָּא כְּנֶגֶד הַפֶּתַח. עֵשָׂה רֵאשָׁה גוֹלָל לְקֶבֶר, אִין טְמֵאָה אֶלָּא עַד אֲרֵבַעָה טְפָחִים. וּבְזִמְן שֶׁהוּא עֵתִיד לָגוֹד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּלָה חֲבוּר:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

ארבע אמות לטומאה: גולל לקבר – כיסוי על פתח הקבר: אלא כנגד הפתח – של הקבר. והנוגע בקליה המונחת חוץ לקבר, טהור: עשה ראשה גולל לקבר – והרי היא עומדת על הקבר כמו איש, הנוגע ממנה בארבעה טפחים סמוך לקבר, טמא משום גולל. ומארכבה ולמעלה טהור: בזמן שהוא עתיד לגוד – לקוץ. ואע"פ שלא קצץ עדיין. לגוד, כמו גודו אילנא (דניאל 7): כולה חיבור – כל זמן שלא קצץ, ואע"פ שעתיד לקוץ. ואין הלכה כרבי יהודה:

(ט) חֲבִית שֶׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁקִים טְהוֹרִים וּמְקַפֶּת צְמִיד פְּתִיל, וְעִשָּׂאָה גוֹלֵל לְקֶבֶר, הַנוֹגֵעַ בָּהּ, טָמֵא טְמֵאת שְׂבָעָה, וְהַחֲבִית וְהַמִּשְׁקִין טְהוֹרִין. בְּהִמָּה שְׂעִשְׂאָה גוֹלֵל לְקֶבֶר, הַנוֹגֵעַ בָּהּ, טָמֵא טְמֵאת שְׂבָעָה. רַבִּי מְאִיר אָמַר, כֹּל שֵׁישׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים אֵינוֹ מְטֵמֵא מִשּׁוּם גוֹלֵל:

כמיד פתיל עליו טהור, ובכלי חרס הכתוב מדבר שאינו מקבל טומאה מגבו: ר' מאיר אומר וכו' – ואין הלכה כר' מאיר. אלא אע"פ שאין לך דבר שיש בו רוח חיים ומיטמא חוץ מאדם, מכל מקום מטמאים הן משום גולל כל זמן שהן גולל לקבר:

רע"ב – (ח) חֹרֵר הַקֶּבֶר – חֹרֵר הַמּוֹקֶפֶת מֵאַרְבַּע רֹחוֹתֶיהָ אַרְבַּע מַעֲרוֹת שֶׁל קִבְרוֹת: טְהוֹר עַד שֶׁיֵּהָא צֶה אַרְבַּע אֲמוֹת – כֹּל זְמַן שֶׁיֵּשׁ צֶה אַרְבַּע אֲמוֹת טְהוֹר הָעוֹמֵד צֵה. אֲבָל פְּחוּתָהּ מֵאַרְבַּע אֲמוֹת, טְמֵא הָעוֹמֵד צֵה. וְאִם אֵין עַם אֲלָא שְׁלֹשׁ מַעֲרוֹת מִשְׁלֹשׁ רֹחוֹת, וְרוּחַ רְבִיעִית שֶׁל הַחֹרֵר פְּחוּתָהּ לְאוֹרֵי הָעוֹלָם, אֲפִילוּ אֵינוֹ מְרוּחָק מִפְּתַח הַמַּעֲרָה אֲלָא כֹּל שְׁהוּא, טְהוֹר, וּבְצִד שֶׁלָּא יֵגַע בְּמַשְׁקוֹף שֶׁל פְּתַח הַמַּעֲרָה. וְהָיָה מִיָּלִי, חֹרֵר הַקֶּבֶר דִּמְסִימָא מִחִילָתָהּ, אֲבָל מֵת צַעֲלָמָא תוֹפֵס

רע"ב – (ט) הַנוֹגֵעַ צֵה – כֹּל זְמַן שֶׁהִיא גוֹלֵל: טְמֵא טוֹמֵאת שְׂבָעָה – דְּכַתִּיב (בְּמִדְבָר יט) וְכֹל אֲשֶׁר יֵגַע עַל פְּנֵי הַשֶּׁדֶה, לְרִבּוֹת גוֹלֵל וְדוֹפֵק: וְהַחֲבִית וְהַמִּשְׁקִין טְהוֹרִים – דְּכִלִּי חֹרֵר הַמּוֹקֶף כְּמִיד פְּתִיל טְהוֹר מְלִיטְמָא בְּאוּהַל הַמֵּת, שְׁנֵאמַר (שֵׁס) וְכֹל כְּלֵי פְּחוּח אֲשֶׁר אֵין כְּמִיד פְּתִיל עַלְיוֹ טְמֵא הוּא, הֵא יֵשׁ

(י) הַנוֹגֵעַ בְּמֵת וְהַנוֹגֵעַ בְּכֵלִים, הַמְּאָהִיל עַל הַמֵּת וְהַנוֹגֵעַ בְּכֵלִים, טְמֵאִין. מְאָהִיל עַל הַמֵּת וּמְאָהִיל עַל הַכֵּלִים, הַנוֹגֵעַ בְּמֵת וּמְאָהִיל עַל הַכֵּלִים, טְהוֹרִים. אִם יֵשׁ בְּיָדוֹ פּוֹתַח טְפַח, טְמֵאִין. שְׁנֵי בְּתִים וּבְהֵן כְּשֵׁנֵי חֲצָאֵי זֵיתִים, פְּשִׁט אֶת שְׁתֵּי יָדָיו לָהֶן, אִם יֵשׁ בְּיָדוֹ פּוֹתַח טְפַח, מְבִיא אֶת הַטְּמֵאָה. וְאִם לָאוּ, אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמֵאָה:

הטומאה – ונשארו שני הבתים טמאים, לאוהל של ידיו מנרף את הטומאה כאילו שני החללים מונחים בזה וזוה: ואם לאו – לאין זידיו פותח טפח, גברא מיהא טמא הוי כדתנן לקמן ועל עצמן בכל שהן, אצל שני הבתים טהורים:

רע"ב – (י) הַמְּאָהִיל עַל הַמֵּת וְנוֹגֵעַ בְּכֵלִים – הַכֵּלִים טְמֵאִים טוֹמֵאת שְׂבָעָה מִטַּעַם חִיבּוּרִין, כְּגוֹן דְּצַעֲהָ שְׁנַגַּע צֵמַת אוּ מְאָהִיל עַלְיוֹ, נוֹגֵעַ כְּמוֹ כֵן בְּכֵלִים: וְאִם יֵשׁ בְּיָדוֹ פּוֹתַח טְפַח טְמֵאִים – כִּוּן דִּלְיוֹ מְאָהִילוֹת עַל הַמֵּת וְעַל הַכֵּלִים, מְבִיאֹת אֶת הַטּוֹמֵאת: שְׁנֵי בְּתִים – וּפְתַחֵיהֶן מְכוּוֹנִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה: מְבִיא אֶת

גמרא – נדה דף כג' ע"ב

אמר ר' ירמיה בר אבא אמר רבי יוחנן מצח והגבינים והעינים והלסתות וגבות הזקן עד שיהו כולם כאחד רבא אמר חסא מצח והגבן והעין והלסת

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

וגבת הזקן עד שיהו כולם כאחת ולא פליגי הא כמ"ד כל צורת הא כמ"ד מצורת מיתבי צורת פנים שאמרו אפילו פרעוף אחד מן הפרעופין חוץ מן האוזן למימרא דמחד נמי סגי אמר אביי כי תניא ההיא לעכב תניא וכמ"ד כל צורת ואיבעית אימא לעולם כמ"ד מצורת ומאי אחד אחד אחד אמר רבא נברא בעין אחת ובירך אחד מן הצד אמו טמאה באמצע אמו טהורה אמר רבא ושטו נקוב אמו טמאה ושטו אטום אמו טהורה:

רש"י על הגמרא

בחד סגי וקשיא לרבא דלמר חסא: אמר רביי כי תניא ההיא לעכב תניא – כלומר לורת פנים שאמרו חכמים דמעכבים אפילו אבר אחד כבהמה מעכבא חוץ מן האוזן ללא מעכבא וכמ"ד לרבנן כל לורת מחוקמא ואע"ג דמלי לאוקמי כדאיתא וכד"מ דלמר כל דהו לורת ניחא ליה לאוקומי כרבנן: ואיבעית אימא לעולם כמ"ד מלורת – ולא קשיא לחסא: ומאי אחד אחד אחד – כלומר מכל ראשי איברים יהיה אחד דומה לאדם כחסא דלמר העין והלסת כו' וכמ"ד מלורת: מן האל – שעינו כלו וירכו כלו כשאר בני אדם: ושטו נקוב אמו טמאה – קסבר טרפה חיה: ושטו אטום – סתום:

הגבינים – גבות עינים שוראי"ל וגבות הזקן סנטר שקורין מנטו"ן: 7 שיהיו כולם כאחד – לרבנן כדמפרש בסמוך דר' ירמיה כרבנן וכדפירשה רב לפלוגתא דרב תנא הוא ופליג ולא הדך ביה ממאי דלמר לרבנן דבעו כל לורת האדם והא דקחשיב ר' ירמיה ואזיל הא קמ"ל דאפילו לרבנן לאזניס לא קפלינן והא דחסא נמי כרבנן ולאזניס דתנא דכרייתא דלמר לא בעי אלל מלורת וקמ"ל דבחד כל בעי לורת שלמות ואוזן לא קא קפיד: פילו פרעוף אחד – אבר אחד כגון עינו או מלחו או לסת אחד דדומה לאדם הו' ול: חוץ מן האזניס – אזניו כשל אדם ושאר לורתו כבהמה לא חשיב פרעוף אלמא למ"ד מלורת

זוהר – ויקהל דף רד' ע"א

עלמא דאתי, איהו היכלא לההיא נקודה עלאה, וכד איהי קיימא, ונטלא בגדפהא לאבהו, לאתעטרא לעילא אקרי בלא שבת. וכד אבהו מתעטרו לעילא, בגו נקודה עלאה, אקרי שבת. נקודה תתאה (ע' ע"ב) כד מתעטרא באבהו אקרי שבת:

האי נקודה תתאה כד סלקא ואתחזית, ואתקשיטת. (ס"א האי נקודה תתאה כד סלקא לאתעטרא באבהו) כדן כל חדוה אשתכח לעילא ותתא, ועלמין בלהו בחדוה. ובהאי ליליא, האי נקודה אתפשט נהוראה, ופריש גופוי על עלמא, וכל שלטונין אחרנין מתעברו, ונטירו אשתכח על עלמא: וכדן אתוסף רוח נשמתא בישראל, על כל חד וחד, ובההיא נשמתא יתירא, נשיון כל עצבא וחימתא, ולא אשתכח בר חדוה, לעילא ותתא.

חק לישראל – פרשת פנחס יום ו'

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ט

(יד) העושה עין הצבע הרי זה תולדת צובע וחייב כיצד כגון שנתן קלקנתוס לתוך מי עפצא שנעשה הכל שחור או שנתן אסטיס לתוך מי כרכום שנעשה הכל ירוק וכן כל כיוצא בזה וכמה שיעורו כדי לצבוע בו חוט שארכו ארבעה טפחים:

(טו) הטווה אורך ארבעה טפחים מכל דבר הנטוה חייב אחד הטווה את הצמר או את הפשתן או את הנוצה או את השער או את הגידין וכן כל כיוצא בהן העושה את הלבד הרי זה תולדת טווה וחייב והוא שילבד דבר שאפשר לטוות ממנו אורך ארבעה טפחים בעובי בינוני:

לע"נ:

זאב ואיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.